

[Orla Møller.]

tatet af denne debat, må være impulser både til radiorådets medlemmer, til personalet i Danmarks radio og vel først og fremmest også til den presse, der konstant er vågen over for forholdene, men ret meget andet og ret meget mere kan altså heller ikke blive resultat af denne debat, da det lovgivningsmæssige ligger fast. Jeg har dermed betonet, at fra socialdemokratiets side er der ingen ønsker om på noget punkt at pille ved den lovgivning, som skal træde i kraft den 1. april i år.

Så skal jeg prøve på at sætte streg under nogle hovedsynspunkter, som vi i socialdemokratiet har, når det drejer sig om Danmarks radios forhold. Det gælder i særlig grad på to områder. Det gælder, når det drejer sig om styringen af Danmarks radios forhold, og når det drejer sig om at følge programvirksomheden.

For styringens vedkommende for det første dette: Danmarks radio er og skal og bør være en selvstændig institution. Det skal ikke være nogen statsradio. Vi har haft tilstrækkeligt med eksempler på, hvordan statsradiomonopoler har kunnet udnyttes af et til enhver tid eksisterende styre. Den danske radio er et selvstændigt instrument. Så kan man diskutere på det punkt, hvor langt de økonomiske og administrative frihedsrettigheder går, men det er en principiel hovedlinje at få dette betonet.

For det andet er ansvaret for Danmarks radios virksomhed radiorådets. Det kan godt være, at det havde været muligt at finde andre former for organiseringen af radiorådet, men der er dog tre væsentlige elementer med i dette radioråd. Der er repræsentanter for lytter- og seerorganisationer, der er repræsentanter for medarbejderne med den sidste lov, vi har fået, og der er repræsentanter for politikerne. Det er vel i særlig grad det sidste punkt, der har været genstand for megen diskussion, og der har været rettet megen anklage mod politikerne. Og det værste, man nok kan gøre overhovedet for øjeblikket, er at forsøge at vaske en politiker hvid. Jeg vil dog gerne i denne forbindelse have lov til at sige, at den kritik, der har været rettet mod politikernes indflydelse i den danske radio, efter min opfattelse skyder langt over målet. Vi er da ikke hverken økonomiske eller taktiske robotter,

blot fordi vi er blevet medlemmer af det danske folketing. Vi er dog stadig væk ganske almindelige mennesker og medborgere i dette samfund, der tænker på andet end det, der foregår direkte i den økonomiske, politiske debat.

Og så kunne jeg have lyst til at føje en påstand til, der måske kan blive genstand for megen diskussion: vil man have garanteret friheden nogetsteds i institutioner her i landet, så er en af de bedste metoder nok at sætte en flok politikere til at være med i styrelsen. De skal nemlig nok sørge for at holde hinanden i skak, så der bliver taget mest muligt hensyn til alle sider.

Der er en tredje ting, og det er spørgsmålet om, hvordan man nu i styringen kan sikre sig, at arbejdet foregår korrekt, nøjagtigt og rimeligt. Det er klart, at når der arbejdes så meget, som der gør i en stor institution, kan fejl forekomme. Nogle af dem kan være af en sådan art, at der nødvendigvis må klages over det. Jeg finder det rigtigt, at den nye lov gav os et radionævn, hvortil klagerne kunne komme. Jeg har godt set, at der er nogen, der kritiserer nævnet, før det overhovedet er kommet i anvendelse, men lad os dog se det fungere et stykke tid, før vi ligefrem lader det afgå ved døden.

Om programvirksomheden også nogle enkelte hovedsynspunkter. For det første: Danmarks radios forpligtelse er at tage hensyn til informations- og ytringsfriheden. Det betyder, at det stof, der sendes, må være præget af et sådant hensyn, men det betyder også, at man i styringen — det gælder radiorådet — ikke på forhånd skal sætte sig til at censurere noget som helst.

I socialdemokratiet vender vi os på det skarpeste mod en hvilken som helst form for forkontrol af de udsendelser, der kommer i Danmarks radio og tv. Ansvar er lagt på medarbejdernes skuldre, og de må bære det sammen med radiorådet, men der skal ikke være indgreb af nogen art i det frihedens arbejde, der skal laves dér.

Det andet hovedsynspunkt er alsidighedskravet. Der bør i Danmarks radio tages hensyn til mange forskellige interesser, og her tænker jeg ikke først og fremmest på politiske interesser, men på det, der gror og lever i den danske befolkning. Det er klart, at alsidighedskravet ikke kan realiseres i